diumenge DIETARI

diumenge DIETARI

RAMON IGLESIAS

dissabte Batalla Campal
Batalla campal entre 30 persones, que ha acabat amb 5 ferits, al pavelló de Sant Hilari Sacalm. Era un partit de futbol sala entre el Sant Hilari i el Vilafant, de Segona Territorial. Ha començat quan un dels jugadors ha anat al cotxe a buscar una gat mecànic i ha obert el cap a una persona gran. Això ha provocat aquesta batussa en què s'han implicat jugadors i públic. Aquests tipus de brots violents continuen essent incomprensiblement tolerats als camps i pavellons del país. És cert que el Vilafant ha expulsat de l'equip els jugadors que hi van participar, però per posar-hi fi cal ser molt més radicals en les conseqüències. A banda de les penals, caldria que les federacions inhabilitessin els jugadors per sempre més i que al públic que va participar en la trifulga se li impedís, per sempre, l'accés als camps o pavellons on sigui possible el control de persones.

diumenge Emportats per l'aigua
La primera informació sobre la nova inundació del túnel de l'AVE me l'he pres com una broma perquè m'ha arribat via Twitter, que sovint navega entre la comunicació, la broma pesada i l'atac al discrepant. Al final ha acabat essent certa. Després de dos mesos de guerra oberta entre l'Ajuntament de Girona i el ministeri de Foment, durant els quals els directius d'Adif van garantir que era impossible que tornés a passar, novament les vies s'han convertit en riu. Quan s'han invertit 300 milions en una infraestructura, pagats amb els impostos dels ciutadans, i emergeixen incompetències tan greus, cal que les explicacions es converteixin en dimissions o relleus. No hauria de ser negociable.

dilluns Zona catastròfica
A propòsit dels aiguats, la primera reacció que he escoltat de l'alcaldessa de Figueres, Marta Felip, és: "Demanarem la declaració de zona catastròfica". Durant el quart de segle que m'he dedicat al periodisme local, els puc ben prometre que les primeres paraules d'un alcalde davant d'un aiguat, incendi, nevada... sempre són: demanarem la declaració de zona catastròfica. Després mai es concedeix. Qualificar de catàstrofe l'enfonsament d'una part de la rambla de Figueres és exagerat. Més si tenim present que el passeig té uns 186 anys d'antiguitat -i quasi 100 anys de la darrera reforma- i que potser li tocava ja una intervenció. Pel que sí que potser s'hauria de demanar zona catastròfica és pel periodista radiofònic que, en una "incisiva" entrevista en directe, ha demanat "incisives" explicacions a l'alcaldessa sobre per què construeixen una rambla sobre una riera. Segons sembla, aquell alcalde que ho va decidir fa uns 200 anys és, a criteri de l'incisiu periodista, un insensat.

dimarts Excessos

La política i les ideologies tenen més influència de la que sospitem sobre els detalls més insignificants d'una ciutat. La il·luminació de Nadal n'és un clar ?exem?ple. Durant anys, Girona va ser governada per aquell PSC auster de Quim Nadal que va preservar l'esperit recollit, discret i gens pirotècnic d'aquella Girona vella que començava a canviar. La il·luminació dels carrers era escassa. El temps que va governar el PSC amb ERC, i sobretot amb IC-Verds, amb Anna Pagans, l'ornamentació amb llums era la justa per motius ideològics, ja que ho consideraven un dispendi energètic innecessari. Amb el govern de CiU, de Carles Puigdemont, i la seva visió de ciutat turística i comercial, la cosa va començar a canviar. El seu primer Nadal, els carrers van aparèixer més ornamentals que mai, el segon any encara més... Fins a arribar a aquest últim de la legislatura que la ciutat sembla Las Vegas i que s'han engalanat fins i tot carrers recòndits. El més sorprenent és el carrer Nou, convertit en una plataforma de benvinguda d'extraterrestres tipus Encuentros en la tercera fase. Els excessos sovint poden arribar a convertir quelcom en ridícul.

dimecres Parc central

Mai em va agradar la factura final del Parc Central de Girona, que abans del cràter de l'AVE era una mena d'avinguda de passeig de sorra amb exòtiques i descontextualitzades palmeres, travessat de dalt a baix per un estret vial. Amb un parc infantil amb atrotinats ginys de fusta posats allà perquè ningú hi anés, un petit ?es?tany sense cap encant, i aquella còmica i gegant granota de ferro. El millor del Parc Central era, sens dubte, el bar La Boireta, a tocar de la plaça d'Europa, amb una magnífica terrassa ideal per anar a fer el vermut el cap de setmana. Era un parc amb poca gràcia que només complia la missió urbanística de lligar, per a vianants i passejants, dues zones de la ciutat. Però essent francs, era un parc amb molt poc èxit de públic perquè tenia una atmosfera sòrdida. El nou Parc Central no sembla que hagi de millorar aquell que l'AVE s'endugué. El nou espai no queda configurat com a passeig, sinó com un conjunt de places, placetes i parcs infantils, aïllats entre ells. Una obra que està condicionada pels pulmons del túnel de l'AVE, l'horrible estació provisional perpètua i per la ineptitud d'ADIF. Però, a mes a més, fa la impressió que en lloc d'una intervenció urbanística meditada, s'hagi tingut pressa per anar atapeint aquest gran espai de coses sense cap ordre ni criteri. Sens dubte, l'indret més perjudicat és la plaça Joan Brossa, freda i insubstancial d'origen. Una plaça que poc o gens recordava el geni de barba d'una setmana, ulleres de cul d'ampolla i gruixuts jerseis de llana. La plaça Joan Brossa continuarà essent l'espai menys màgic i poètic -ara més deteriorat i sense la "catenària" de llums-, d'aquest conjunt que un dia vam anomenar Parc Central.

Dijous Bàndols polítics

La mort de Manel Blasi de Figueres ens permet recordar uns temps polítics increïblement diferents als actuals. Durant els anys vuitanta i principis dels noranta del segle passat, va ser tinent d'alcalde de Serveis de Figueres amb l'alcalde centrista i després convergent Marià Lorca. Blasi era d'AP (l'actual PP). Un senyor de dretes, propietari de carnisseries, i d'un partit sempre allunyat del catalanisme però en cap cas enemic de ningú. Era un home que aleshores tenia molt clar que el seu pas per l'ajuntament era per treballar per a la ciutat. Avui en dia els regidors, sobretot del PP, de ciutats grans, ciutats petites i pobles, destinen bona part del seu sou a fer política d'artilleria per complir ordres del partit.

Divendres Enfilats a les torres

Els treballadors del manteniment elèctric de Catalunya, que fonamentalment són aquells que s'enfilen a les torres elèctriques, han començat una vaga. Aquest sector està molt tocat. En els últims temps, les empreses

han acomiadat un percentatge important de les plantilles. Els que s'hi han quedat han de treballar de sol a sol i en condicions molt perilloses. En molts casos s'hi juguen la vida i, en quasi tots els casos, la salut, perquè la condició humana fa temps que va perdre els atributs dels primats.
Les elèctriques ja no tenen plantilles d'especialistes en manteniment. Ara subcontracten empreses, com Emte, per fer-ho. Empreses que, com totes, tenen la finalitat del benefici, però que en aquest cas només saben trobar-lo esprement el treballador. La conselleria d'Empresa de Felip Puig està fent la vista grossa. Si no és així, ho sembla.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/comarques/2014/12/07/diumenge-dietari/700542.html?utm_source=rss